

SCI-FI • FANTASY • WEIRD

(ELŐFIZETŐKNEK: 1490 FT) ÁRA: 1995 FT / 8 €

GALAKTIKA

WWW.GALAKTIKA.HU FB/GALAKTIKAMAGAZIN

XLIII. ÉVF., 2023. MÁJUS

VISSZAFAGYASZTANI A SARKKÖRT
ÍGY MŰKÖDIK A MAJA NAPTÁR
CUNAMI

398

+

SALTY
JONES
LALUMIÈRE
HANTOS
CSEHOV

JOHN
Wiswell
HOLDEN
Rose

Előfizetőknek
CSAK
1490 Ft!

A FANTASZTIKUM LEGJAVA

Számos díjjal kitüntetett vicces, banális, tragikus és különleges történetekből összeálló regény egy ír kisváros hétköznapijairól a gazdasági világválság idején

Rendeld meg itt:
www.galaktikabolt.hu

Könyvvásárok: London és Budapest

Április közepén került megrendezésre a Londoni Könyvvásár. Ez azonban egyáltalán nem olyan, mint a Budapesti Könyvhét vagy Könyvfesztivál szokott lenni. A londoni vásáron ugyanis nem a laikus olvasóközönség gyűlik össze, hanem a nemzetközi könyves szakma elitje, több mint ezer cég a világ minden tájáról. A különböző országok kiadóinak standjai mellett egy külön teremben több száz irodalmi ügynökség képviselői tárgyalnak az ügyfelekkel. Egy-egy ilyen eseményen sok ezer megállapodás születik arról, hogy mely országok mely kiadói melyik író melyik regényét fogják megjelentetni. Félelmetes belegondolni, hogy néhány nap leforgása alatt új sztárok születnek, új bestsellereket emel piederasztálra a nemzetközi szakma. Az irodalmi élet legfontosabb színtere ez, ahol a több mint 25 000 látogató mindegyikét az olvasás szeretete hozza össze, óriási a hangzavar, mert mindenki a kedvenc könyveiről beszél kitörő lelkesedéssel.

Mi is részt vettünk a vásáron, és örömmel jelentjük, hogy sikerült néhány nagyon izgalmas könyvet megszerezni. A legfontosabb jó hírünk azonban az, hogy megállapodást kötöttünk többek között Jack McDevitt további könyveire is, így mind az Alex Benedict, mind pedig a Priscilla Hutchins sorozatot folytatni tudjuk idén, illetve a következő években.

Mindeközben nagy erővel és számos meglepetéssel készülünk a június eleji budapesti Könyvhétre is. Nem csupán McDevitt régóta várt *Chindi* című könyvét hozzuk el nektek, hanem a S.T.A.L.K.E.R.-sorozattal megkedvelt Jezsi Tumanovszkij és Roman Kulikov egy-egy új, önálló regényét is bemutatjuk többek között. Érdekes tehát már most beírni a naptárba, hogy biztosan találkozhatunk: június 8-11., Vörösmarty tér, a Gerbeaud előtt.

Kellemes tavaszt és sok jó, olvasással eltöltött órát kívánok addig is!

dr. Mund Katalin
főszerkesztő

Alapítva: 1972-ben

Tiszteletbeli főszerkesztő: **Kuczka Péter**

Főszerkesztő: **Dr. Mund Katalin**

Lapigazgató: **Burger István**

Irodalmi szerkesztő: **Németh Attila**

(irodalom@galaktika.hu)

Tudományos szerkesztő: **Kovács „Tücsi” Mihály**

(tudomany@galaktika.hu)

Olvasószerkesztő: **Athén Melitta, Kasza Magdolna**

Kommunikáció: **Somogyi Réka**

tel.: 06-70/944-8181 (kommunikacio@galaktika.hu)

Terjesztés: **Szabó Livia**

(terjesztes@galaktika.hu)

Szerkesztőségvezető: **Polonkai Tamás**

(szerkesztoseg@galaktika.hu)

Kreatív igazgató: **Varga Balázs**

A borító **Tano Bonfanti (Argentína)** munkája:

tanobonfanti.artstation.com

A TANÁCSADÓ TESTÜLET TAGJAI

Dr. Lukács Béla fizikus, a KFKI Részecske- és Magfizikai Kutatóintézetnek tudományos tanácsadója

Dr. Juhász Árpád geológus, a TV2 tanácsadója

Dr. Almár Iván csillagász, űrkutató, a Nemzetközi Asztronautikai Akadémia SETI munkacsoportjának tagja, a nemzetközi SETI bizottság korábbi alelnöke

Réz András esztéta

S. Sárdi Margit irodalomtörténész, egyetemi docens, a Magyar Scifitörténeti Társaság elnöke

Alföldi István ex-ügyvezető igazgató, Neumann János Számítógéptudományi Társaság

Szabó György médiaszakértő (ex-elnök-vezérigazgató –Sanoma)

Juhász György tartalommarketing-szakértő

Szerkesztőség: **1024 Bp., Fény u. 2.**

Tel: 06-1/457-02-50, Nyitva: H–P 10–16 óra között

Kiadó: Metropolis Media Group Kft.

Felelős kiadó: a Kft. ügyvezető igazgatója

Terjeszti országosan a Lapker Rt.

Nyomdai előállítás: Gelbert Eco Print • www.gelberteco.hu

Előfizethető: kedvezményesen egy évre (12 szám, Platinakártyával, partneri kedvezményekkel) **17 880 Ft (1490 Ft/hó)** • csoportos beszedési megbízással: **1490 Ft/hó** • Galaktika XL (12 Galaktika XL, Gyémántkártyával, partneri kedvezményekkel): **29 880 Ft/év (2490 Ft/hó)** • csoportos beszedési megbízással: **2490 Ft/hó** • partnereinknél a digitális Galaktika **1200 forint/db**

Az előfizetés teljesíthető átutalással: **K&H Bank Zrt.**

10403181–50526767–88671008 vagy rózsaszín postautalványon

a **Metropolis Media Group Kft, 1535 Bp. Pf. 746.** címre.

A megjegyzés rovatba kérjük beírni

a kedvezményezett nevét és postázási címét.

Kanadában és az Egyesült Államokban előfizethető

a *Pannonia Könyvesbolt*ban.

www.pannonia.ca • e-mail: info@pannonia.ca

Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza!

HU-ISSN 0133-2430

Támogatóink:

52

44

28

GALAKTIKA

2023. május

69

86

NOVELLÁK

- 6 **T. R. Salty:** A Gubó (első rész)
- 32 **John Wiswell:** Csináld magad!
- 46 **Holden Rose:** Mi az ember
- 54 **Gareth D. Jones:** Sir Rupert Moncrief hosszú délutánja
- 72 **Claude Lalumière:** A kvantokortikoid hatás
- 89 **Hantos Victor:** A Turing-terapeuta
- 108 **Anton Csehov:** A repülő sziget

CIKKEK

- 28 **Cunami**
- 42 **Videodrón**
- 44 **A szférák zenéje**
- 51 **Zöld jövő**
- 52 **Intelligens dizájn**
- 69 **Zöld jövő**
- 70 **Obszervatórium**
- 86 **Kő kövön**
- 88 **Kapcsolatfelvétel**
- 102 **Képregény a Galaktikában**

GALAKTIKA XL

- 115 **Valentyin Katajev:** Ehrendorf szigete
- 189 **Valentyin Katajev:** Krantz kísérlete
- 201 **Valentyin Katajev-életrajz**

A hipotetikus „furcsa csillag”

A csillagászok talán észleltek egy hipotetikus „furcsa csillag”-ot.

Az XMMU J173203.3-344518 jelű objektum a mi Napunk tömegének háromnegyedével rendelkezik, mégis egy akkora gömbbe van bezsúfolva, amely kényelmesen elfér Manhattan belsejében.

A São Paulo-i Egyetem és a brazil ABC Szövetségi Egyetem asztrofizikusainak új tanulmánya megerősíti, hogy ez az észbontóan sűrű csillaganyag-tömeg valóban furcsa, de talán nem úgy, ahogyan gondolnánk.

Amikor bizonyos tömegű csillagokból kifogy az üzemanyag, összeomlanak, külső rétegeik egy részét elfűjják. Megszületik a neutroncsillag. A neutroncsillagok tömegének

alsó határa alig több mint egy naptömeg. Az eddig észlelt legkönnyebb csillag a Nap tömegének mindössze 1,17-szerese.

Az XMMU J173203.3-344518 a naptömeg 77 százalékával nem egyszerűen rekordot dönt, hanem egyenesen zavarba ejtő. Ez azt jelenti, hogy talán nem is neutroncsillag. A kutatók azt feltételezik, hogy inkább egy, eddig csak az elméletekből levezetett „furcsa csillag”-nak nevezett objektumról van szó – amely főként „furcsa kvarkok” néven ismert részecskékből áll. A következtetéseiket még más kutatóknak is jóvá kell hagyniuk.

Katie! Maradj velem, Katie!

A Katie-nek nevezett törékeny, rövid barana hajú lány álom és ébrenlét határán rándult össze. Még nem nyitotta ki a szemét, nem akarta elengedni a képet, amelyről nem tudta, álom-e vagy valóság.

Nem hagylak el, Anne! Nem hagylak...

...Arcát az áttetsző üvegajtóhoz nyomta, és tehetetlenül nézte, ahogy a két markos ápoló a mentőautóba helyezi a hordágyon fekvő, magatehetetlen kamaszlányt. Tokiói láz. Utolsó stádium. Ha az ember nem tudja megfizetni az otthoni ápolást vagy a méregdrága kezelést, már csak az elfekvő marad, amíg...

Nem tudta, a hangja eljut-e a másikhoz, és igazából már azt is alig látta, mi történik. A könnyeken keresztül minden opálösszavált, mintha hirtelen rövidlátóvá lett volna. Vagy az volt mindvégig, mert nem akarta látni, elfogadni az elfogadhatatlant. Így azt sem vehette biztosra, hogy a húga továbbra is ott fekszik-e előtte, vagy a mentősöknek végül sikerült berakniuk a járműbe.

Nem hagylak el...

A hang – a saját hangja – még ott rezgett a fülében, amikor kinyitotta a szemét. Ez már a valóság volt – vagy az, amit hettek (hónapok, évek?) óta annak tudott. A Gömbben lebegett, mint mindannyiszor, amikor a pihenőidő után elkezdődött a visszaszámlálás. Eddig még senkinek sem sikerült kiderítenie, hogyan is működik, és vajon kémiai anyagokkal vagy más módon éri el, hogy a játékosok alvásban töltsék a pihenőt, a szervezetük regenerálódjon, és a *Győzd le a hegyet!* ideje alatt ne legyen szükségük táplálékra. Ez már a hetedik kör volt... vagy a nyolcadik? Többé nem lehetett biztos benne, olyan gyorsan változott a környezet. Csak két dolog maradt állandó: a Gömbök – és Anne. Hogy még él és létezik.

Gyakorlatilag a semmiből jött,
és szinte a semmiből építette
fel Szemirámisz Függőkertjét.
Nincs nyoma gépeknek,
fejlett technológiának, ami
földönkívüliekre utalna.

T. R. Salty (első rész)

A GUBÓ

Nem tudta volna megmondani, miért ennyire biztos benne (a játék ideje alatt nem kaphattak semmiféle információt a külvilágról), de azt igen, hogy így van.

A ruhája ujjába épített interfész – mely a harci öltözéken keresztül összekapcsolódott az agyával, idegrendszerével – azonnal érzékelte a gondolatot, és a bal alkarján lévő kijelzőn megjelenített egy képet: őt ábrázolta és Anne-t. Ahogy boldogan nevetnek, hátuk mögött a skóciai hegyekkel és a később megörökölt faházzal. Abból az időből, amikor még híre sem volt Szemirámisz Függőkertjének, a Gubónak vagy a *Győzd le a hegyet!*-nek. A kreatívok mellett dolgozó pszichológusok fura perverziója lehetett, hogy úgy gondolták, ezen emlékek megjelenítésével még komolyabban motiválhatják a játékosokat. Biztos megkapják érte a bónuszokat – ami persze nekik is jár, ha véget ér ez az egész. Bár Ben szerint – aki a mellette lévő Gömbben lebegett – nem lesz rá

esélyük. De Ben mindig mindennel szemben cinikus volt, Katie nem is értette, hogy maradhatott ilyen sokáig benn a játékban. Már rég ki kellett volna esnie – vagy meghalnia, mint a legszerencsétlenebbeknek, akik eddig kipróbálták magukat a *Győzd le a hegyet!*-ben. Ennek ellenére még mindig velük van, és boldogítja a csapatot. A játék sorszama szerinti 64-es Taktikai Egységet. Ami az induló kilenc főből már csak ötöt számlál. És hol van még az egésznek a vége?

Szeme előtt a Gömbön ekkor vörösen villogó számok jelentek meg. A gyomra görcsbe rándult, önkéntelenül is végignézett a felszerelésén – az elmúlt idő alatt ez szinte rutinná vált –, ellenőrizte a fegyverek töltöttségi szintjét. És bár eltelt eddig hét nap (vagy nyolc?), amit a játékban töltött, mégsem tudta megszokni. Mert hiába mondják el a kinti megfigyelők, mire is számíthatnak a következő körben, a valóság sokszor rájuk cáfolt.

– Készüljenek, emberek! – jött Miskin hangja a rádióból. – Most!

A Gubó akkor tűnt fel a Tigris és Eufrátesz völgyében, kicsit északabbra az egykori Babilon romjaitól, amikor Anne állapota válságosra fordult. Tízévesen diagnosztizálták nála a tokiói láznak is nevezett autoimmun betegséget, azóta a kezelések hatására hol javult az állapota, hol visszaesett. Az orvosok is bizonytalanok voltak: általában igyekeztek a gyógyulási esélyeket és a biológiai gyógyszerekkel folytatott kezelések sikerességét emlegetni, de Katie már akkor látta a szülei szemében, hogy nem nagyon hisznek nekik. Ahogy ő is kezdett egyre nagyobb súlyt érezni a szíve táján.

A súly pedig csak nőtt, főleg azután, hogy a szülei meghaltak egy libanoni humanitárius akcióban (a kórházsátrat érte találat, ahol épp mindketten tartózkodtak: az anya ápolónőként, az apa a kórházát biztosító őrség parancsnokaként). Katie akkor elsőéves volt a főiskolán, Anne pedig épp elkezdte volna a középiskolát. Még élt a nagyanyjuk, anyjuk anyja, ő segített átvészelniük a nehéz időszakokat, de egy év múlva elment ő is. Katie akkor rákényszerült, hogy a főiskola mellett gyakornoki állást vállaljon az Islington Dynamicsnál, amely alig öt év alatt London és az Egyesült Királyság egyik legnagyobb, robotikával és szoftverfejlesztéssel foglalkozó vállalatává nőtte ki magát, szépen belakva az Islington középpontjában magasodó, csupa üveg és fém Powell Toronyt. Katie kedvelte a munkát a kockázatelemzőknél, meg sem kellett szakadnia, és keresett annyit, ami az örökségükkel együtt fedezni tudta a megélhetésüket és Anne gyógykezelését. Úgy tűnt, lassan egyenesbe jön az életük, a húga eredményei is javu-

ló tendenciát mutattak, még az iskolába is visszamehetett.

Aztán minden megváltozott, pont akkor, amikor megjelent a Gubó...

– Nem mondd, hogy nem érdekel! – kekedett el Angie szeme. – Amikor *mindenkit* érdekel.

– Engem meg nem. Tehát nem mindenkit – felelte Katie.

A kávéautomatánál álltak, nem messze a könyvelés irodáitól, ahol először futottak össze, majd egy véletlen baleset következtében szép lassan valamiféle barátság alakult ki közöttük. Ez egy héttel a Gubó megjelenése előtt történt. Katie annyira elgondolkozott a gép előtt, hogy észre sem vette a mögötte várakozót, úgyhogy a hátrafordulás lendületével szépen neki is ütközött, és a frissen kapott kávé sikerült teljes egészében a másik elegáns kiskosztümjére öntenie. Zavartan igyekezett elnézést kérni, és már fölkészült a válogatott trágárságokra, de legnagyobb meglepetésére a nála talán öt évvel idősebb, hihetetlenül vékony és magas, loknisan göndör szőke hajú nő nevetni kezdett. Még akkor is nevetett, amikor a mosdóban közösen próbálták meg eltávolítani a foltot – sikertelenül.

– Szia – nyújtotta aztán kezét a nő. – Angie vagyok a könyvelésről.

Katie megtörölte a sajátját egy papírtörölővel, aztán vizionozta a gesztust.

– Szia! Katie, a kockázatelemzőktől.

– Hál’ istennek, hogy nem a baristáktól! Csődbe vinnéd őket!

Így kezdődött. Attól kezdve naponta, két-naponta összefutottak az automatánál, vagy bedobtak valamit a Torony előtt sorakozó büfék egyikében. Később bejelölték egymást a UrChaten, hogy könnyebb legyen leszerelniük a találkozóikat, és megesett, hogy

metrózás helyett begyalogoltak a Citybe, pedig az nem a szomszédban volt...

– Azt mondják, Isten műve, az ő megnyilvánulása. – Angie láthatóan nem akart leszakadni a témáról. Most is csak kávéra ugrott ki; Katie eddigi találkozásaiából leszűrte, hogy függő.

– És miért is? – kérdezett vissza, bár tényleg nem érdekelte a téma. Reggel Anne-t be kellett szállítani a kórházba, és azt mondták, jó pár napig, talán egy hétig is benn tartják.

– Az egész miatt. Gyakorlatilag a semmiből jött, és szinte a semmiből építette fel Szemirámisz Függőkertjét. Nincs nyoma gépeknek, fejlett technológiának, ami földönkívüliekre utalna. Inkább egy másik, szinte felfoghatatlan dimenzióra.

Bár nem igazán követte a híreket, Katie is pontosan tudta, hogy a titokzatos jelenség (ami leginkább egy selyemhernyó báb-jára hasonlított, ezért is nevezték el Gubónak) az évtizedes háborúk által elpusztított Irakban tényleg a semmiből hozott létre egy hatalmas, majd száz négyzetkilométer alapterületű, lépcsőzetes hegyet, amelynek emeletein, a természet törvényeit megcáfolva, buja növényzet nőtt ki szinte napok alatt. A jelenség köré seregglő nemzetközi kutatócsoportok ezért is nevezték el a területet az ókori babiloni királynő után Szemirámisz Függőkertjének. És a Kert legtetején ott gubbasztott maga a Gubó. Ami sokak szerint az isteni kinyilatkoztatás, az isteni lét bizonyítéka volt.

– Ugyan már! – legyintett a lány. – Baromság. Isten nem lehet ennyire színpadias, ennyire... ripacs.

– Honnan tudod? És az egyiptomi tíz csapás?

Katie kutatón nézett a másikra. Angie ismeretségük rövid ideje alatt eddig teljesen normálisnak tűnt.

– Te most komolyan bedólsz ezeknek a marhaságoknak?

– Nem mondom, hogy azért egy kicsit sem gondolkodtál el rajta!

– Más gondolkodnivalóm van. – Szembefordult a barátnőjével. – Tudod, ha annyira fontos neki, hogy mindenki megtudja, létezik, akkor talán a hókuszpókuszok helyett megszüntethetné a háborúkat, nyomort, a betegségeket... A tokiói lázat például...

Már beszéltek róla. Anne betegségéről, a helyzetükről. A nő arcán látszott, hogy azonnal kapcsol.

– Jaj, bocs! Nem akartam.

– Nincs miért bocsánatot kérned. Csak egyszerően nem érdekel az a nyamvadt Gubó meg Szemirámisz Függőmicsodája, meg ez az egész.

Bár valóban nem érdekelte, azért nem zárta be a fülét-szemét a hírek előtt. Elvégre még a csapból is ez folyt. A Gubó építése vagy három hónapig tartott, addig szinte megközelíthetetlen volt. Nemcsak a folyamatos földmunkák miatt, hanem mert mintha valami erőter is körülvette volna, ami a munkálatok védelme mellett azt is lehetlenné tette, hogy bárki jobban megvizsgálhassa. Ráadásul távol tartotta a térség fanatikusait is, akik rakétákkal, bombákkal, de még öngyilkos merénylőkkel is próbálkoztak, hogy megsemmisítsék a jelenést. Mindaddig, amíg a nemzetközi közösség az Egyesült Nemzetek égisze alatt át nem vette az irányítást, és le nem zárta az egész területet. Az összes nagy- és kishatalom katonai egységei által biztosított kutatócsoportok tucatjait küldte oda, hogy megvizsgálják a jelenséget, de a védőmező miatt nem tudtak a közelébe menni.

Három hónap után a Kert többet nem mozdult, az erőter elhalványult, bár nem tűnt el, és a pásztázó kamerák, a levegőben

keringő drónok objektívjeinek keresztüzében megnyílt a fönt gubbasztó Gubó.

Mindössze pár percre, soha nem látott fényesség kíséretében, amitől mindenki behunyta a szemét, és szinte egyszerre szakadt fel sóhaj a torkokból. Később visszaemlékezve egyesek magát Szűz Máriát vélték látni a fénykörben, mások egy angyalt, megint mások Buddha inkarnációját. De semmi sem volt biztos – a felvételeken látottak sem tették egyértelművé a jelenséget –, csak az, hogy valami van a Gubóban, és az a valami vár. Vár valakire vagy valakikre. Hogy honnan érezték ezt, senki nem tudta volna megmondani, de a jelenlévők mindegyikének támadt egy ilyen érzése. Bár még ekkor is sokan szkeptikusan földönkívülieket emlegettek, egyre többen tartották a jelenséget valamiféle felsőbb hatalom képviselőjének. Abban viszont mindenki egyetértett, hogy a választ a Kert tetején fogják megtalálni.

Nem kellett sokáig vitatkozni a döntésen, már a nemzetközi kitelepülés óta készenlétben álltak a taktikai egységek által kísért kutatócsapatok, hogy megközelítsék a hegyet. A védőmező miatt légi szállítás nem jöhetett szóba, maradtak a földi járművek és a gyaloglás. A járműveket és a gyalogosokat ugyanis finoman átengedte a mező.

Aztán nagyon hamar kiderült, hogy nem is lesz olyan könnyű feljutni Szemiramisz Függőkertjének a tetejére...

– Hány selyemhernyó lenne képes egy ekora gubó megszövésére...? – mészázott el Katie, miközben ebédjüköt fogyasztották a Torony étkezdéjében. Nem titkoltan az volt a szándéka, hogy felbosszantsa Angie-t, akinek a Gubó szinte már a rögeszméjévé vált. Legalább annyira, mint a kávé. – Lehet, nem is Szűz Mária vár minket ott fenn,

hanem egy óriási selyemhernyó. Aki aztán majd óriási selyemlepkévé változik, és huss, elrepül... A magas egekbe vagy a mennybe. Mi meg itt maradunk kamillázva.

– Ó, szkeptikusok királynője! – forgatta a szemét a nő, de nem tűnt el arcáról a mosoly. – Mi kell, hogy belásd, ez több, mint amit gondolhatunk?

– Hát, nem egy retro videojáték élő kiadása – mutatott a lány az étkezőben elhelyezett tévéképernyők egyikére, amin, mint oly sokszor, épp a *Győzd le a hegyet!* felvételei mentek.

– Ez nem egy retro videojáték. Fontos feladata van. Képtelenség máshogy megvizsgálni a Gubót, találkozni a lakójával.

– A lakójával, ja! – horkant fel Katie.

– Igen. És nézd meg, mennyire hasznos! Amióta elkezdődött, azóta gyakorlatilag véget értek a háborúk, alig történt terrorcselekmény, mindenki ezt figyeli, és szurkol. És gazdasági fellendülést hozott szinte mindenkinek.

– És majd eljön a Kánaán, meg a bárány az oroszlánal aluszik... – húzta el a száját a lány. – Drágám, ez akkor is csak egy ostoba videojáték-utánpótlás, amivel valaki szórakozik velünk. Gyerekkoromban az osztálytársaim alvás nélkül voltak képesek napokon át játszani ilyesmivel. A csapat átküzdi magát minden veszélyen, halomba lövi az agyatlan gonoszokat, hogy a végén megnyerje a nagy büdös semmit. A különbség annyi, hogy ebbe *tényleg* bele lehet halni.

Az első expedíciós csapatok között valóban több haláleset is történt, főleg azért, mert nem számítottak rá, mivel fognak találkozni. Idő kellett, míg rájöttek, hogy a hegyet megmászni készülő legbelső féllelmei elevenednek meg és támadnak rájuk az egyes szinteken. Amiket nem volt lehetetlen elpusztítani, de nem tették könnyűvé

az előrejutást. És az is kiderült, hogy a Kert nem mindenkinek engedi az előrejutást. Néhány ember, ha nem halt bele egy váratlan támadásba, akkor áttetsző gömbbe került, ami szabályosan teleportálta a Függőkerten kívülre, és volt, akit már a védőmező sem engedett be. De a Gömbök tették lehetővé a továbbjutást is: az egyes szintek mindig más-más pontján feltűnő platformokon keresztül lehetett elérni őket, ahol rövid pihentetés után felvitték az embereket a következő emeletre. Kiderült az is, hogy kilencnél több ember egyszerre nem tartózkodhat egy szinten, és a Gubó minden kilencedik napon megnyílik. Csakis akkor van lehetőség találkozni lehetséges lakójával. Ha utána ér fel az ember, hiába küzdötte végig az utat.

De mindezt csak sok kudarc, sikertelen be- és feljutási kísérletek árán sikerült kideríteni. Ahogy azt is, hogy a védőmező egyfajta adóvevőként is funkcionál, és ha a belépni szándékozó pszichés és testi adatait egy algoritmussá alakítva átsugározzák neki, akkor a mező válaszából könnyen megtudható, ki az, aki kísérletet tehet a Függőkert megmászására, és ki az, aki nem.

Az egész műveletet óriási médiaérdekklődés kísérte, hisz már az elejétől képtelenség volt eltitkolni. Senki sem tudta, hol született meg az ötlet, hogy az egész világon a civilek körében toborozzanak vállalkozókat, de olyan népszerű lett, hogy nem lehetett lesöpörni az asztalról. Megszülettek az online kérdőívek, és megkezdődött a jelentkezők rostálása, majd felkészítése. Mindennap érdemes volt elindítani egy csapatot, így esély kínálkozott rá, hogy az egyik majd időben érkezik. Az egész aztán *Győzd le a hegyet!* néven nonstop közvetítéssé változott, amit akár a résztvevők testkameráin keresztül is lehetett követni. Szurkolócsapatok ala-

kultak, még fogadásokat is kötöttek. És – ebben viszont Katie igazat kellett adjon a barátnőjének – mivel a közvetítés az egész világon, az összes platformon elérhető volt és több milliárd ember nézte, valóban minimálisra csökkentek a nemzetközi és helyi konfliktusok...

– Akárhogy is van – jegyezte meg végül Angie –, pár hónap múlva vége lesz ennek az egésznek.

– Hogy? – nézett rá meghökkenve Katie.

– Tegnap bemutattak valami bonyolult számítást meg egy szimulációt. Nem nagyon értettem, de az a lényege, hogy a Gubó és Szemiramisz Függőkertje a végső kiépülést követően kilenc hónapig lesz még itt ebben a formában. Ebből eddig négy telt el.

– És utána?

– Senki sem tudja. De ha addig nem derítünk ki semmit, akkor már késő.

A lány épp válaszolni akart, amikor megcsörrent a zsebében a telefon. A szám nem volt ismeretlen, és elkomorult, amikor meglátta. A hampsteadi Királyi Közkórház kereste, ahova két napja újra be kellett vinni Anne-t. Pedig már kezdett jól lenni. Egy hete hazaengedték, és ennek öröme még Angie-t is meghívta magukhoz egy kis ünneplésre. Most viszont...

– Bocs – mondta gyorsan a nőnek, miután lerakta a telefont. Közben érezte, hogy nem fogja tudni visszatartani a könnyeit. – Anne állapota rosszabbodott. Be kell mennem a kórházba.

Kint szakadt az eső, alig tudott elvergődni a legközelebbi metrómegállóig. Egy örökkévalóságnak tűnt az út, amíg elért az öt kilométerre lévő kórházba.

– Jelentkezhetnél – mondta másnap Angie. A Picadilly Circusön álltak, és az egyik ház oldalát borító hatalmas ledfalat nézték, ➡

amin a *Győzd le a hegyet!* aktuális állását közvetítették. Az osztott képernyő egyik részén háromtagú csapat menekült lánggömböket köpködő kimérák elől, a másikon egy szereplő sisakkameráján keresztül láthatták ugyanazt. Hang nem volt, de ettől még félelmetesebbnek tűnt az egész.

– Ne röhögtess! Én? – Katie megrázta a fejét, miközben érezte, hogy újra előbukkannak szeméből a könnyecseppek.

Muszáj volt írni a barátnőjének a UrChaten, rögtön azután, hogy hazaért a kórházból. Ahol közölték vele, a biztosítása nem fedezi azokat a gyógykezeléseket, amikre hűgának a továbbiakban szüksége lenne. Neki pedig nem volt több pénzre rá. A megtakarításai megcsappantak, már a skóciai házat is eladták. Tudta, mi jön: mivel az otthoni ápolást sem tudja biztosítani, Anne-t át fogják szállítani az elfekvőbe. Szinte semmit nem aludt a lelkét hasogató fájdalomtól, mire Angie javasolta neki a találkozózt. Csak megálltak egy pillanatra a Picadillyn...

– Igen, te. A játékosokra olyan biztosítást kötnek, amiből még az amerikai elnököt is ellátják, teljesen mindegy, meddig jutsz el. És ez nemcsak rájuk, hanem a családtagjaikra is vonatkozik. Ha meg eljutsz az ötödik szintig, bónuszt is kapsz, akár végigviszed a pályát, akár nem. Csinos vagy, és ezzel a bájos, de mindig szomorú arcoddal tutira szereznél szurkolókat is. Nők tömegei nézik a közvetítést, ki van-e élve a példaképekre.

– Na ne röhögtess!

– Komolyan beszélék. Lenne esélyed. A szüleid katonák voltak, vagy nem?

– Csak az apám. De annak semmi köze ehhez. Azt hiszed, azzal töltötte az időt, amikor itthon volt, hogy minket kiképezzen?

– De csak csináltak együtt valami olyasmit...

Katie kitörölte a könnyeket a szeméből.

– Mit csináltunk volna? Semmit. Bár tanított minket célba löni, és néha elvitt vadászni. Volt egy házunk fent, Skóciában.

– Ez is valami! Ott az a sok hétköznapi ember, aki eddig próbálkozott. Ha ők megtudták tanulni azoknak a fegyvereknek a használatát, és elvergődtek pár szintet felfelé, neked még inkább menne. Gondold meg! Egyre kevesebb az idő, és pár hónap múlva már nem lesz esélyed.

– Mondod te!

– Katie!

– Marhaság! Gyere, menjünk inni valamit!

Angie azonban nem modult. A hatalmas képernyőn látszódo robbanás valami furcsa derengéssel vette körül az alakját.

– De akkor mi lesz? Mi lesz a húgoddal?

Katie is megtorpant, aztán már nem tudta tartani magát, és sírni kezdett.

– Fogalmam sincs. Majd csak lesz valahogy. Megoldom! Eddig is mindig mindent megoldottam!

De nem tudta megoldani, így csak nézhette a zárt üvegajtó mögül, ahogy Anne lesóványodott testét berakják a mentőautóba, és átszállítják egy másik intézetbe.

Sokáig állt ott, az agya üresjáratban katogott. Kint újra esni kezdett az eső, és úgy beborult, mintha éjfél lett volna, pedig csak délután hármat mutatott az óra.

Aztán lassan elővette a telefonját, és a UrChaten keresztül felhívta Angie-t.

– Ígérd meg... – A nyelve nagyon nehezen formálta a szavakat. – Ígérd meg, hogy figyelsz rá, hogy megkapja az összes kezelést, ami kell neki! És hogy mindennap bemész hozzá.

– Katie!

– Ígérd meg!

Egy pillanatig nagy csönd volt a vonal túlsó végén.

– Megígérem – mondta végül a nő. – És mindent megírok majd neked.

– Köszönöm.

A lány lerakta a telefont, majd a recepcióhoz lépett. A jelentkezéshez szükség volt vérmintára, a többi adatát pedig elküldte telefonon. Ahogy a vérminta célhoz ért, másnap jött is a válasz. Alkalmasnak találták, és elfogadták a jelentkezését. Online aláírta a szerződést, kinyomtatta, majd elment vele a Homerton Egyetemi Kórházba, és elintézte a húga felvételét. Innentől már csak reménykedni tudott benne, hogy érdemes lesz...

Nem sok mindent pakolt be magának, csupán egy hátizsákkal ment ki a repülő-térre...

Tizenkét óráig tartott az út, mire leszálltak a Szemirámisz Függőkertje mellett kiépült biztonsági zónában. Vakítóan sütött a nap, óriási volt a por, a kavarodás és a meleg, mégis valahogy leírhatatlanul izgalmasnak tűnt az egész. Látszott, mindenki tökéletesen érti a dolgát, és úgy viselkedtek vele, mintha tudnák, föl fog jutni a csúcsra. Katie akkor érezte először azt, hogy nem volt hiba idejőnnie, hogy végig tudja csinálni.

És egy hét testet-lelket próbáló kiképzés, majd újabb hét halálos nap után ott lebegett a Gömbben, és várta, hogy elkezdődjön az utolsó előtti menet...

– No, ez kinek a rémálma lehet? – nézett körül Miskin, amikor a Gömb kirakta őket a nyolcadik szinten. Az orosz hadsereg őrnagya volt, és már harmadszor járta meg Szemirámisz Függőkertjét. Ez is olyan rejtély volt, amit eddig még szintén nem sike-

rült megfejteni: akadt pár ember, akiket a védőmező többször is beengedett. Zömében tapasztalt katonákat. Belőlük lettek aztán a vezetők, ami sokszor nagyon jól jött. – A magé, Nate? Vagy az öné, újonc?

A magas, karcsú Nathan ügyvédként praktizált az egyik nagy izraeli gyógyszeripari cégnél, és egyszer sem volt hajlandó elárulni, mi vitte rá, hogy jelentkezzen a játékra. Viszont Miskinhez hasonlóan szolgált a hadseregben, ami sokat segített abban, hogy idáig eljutottak. Az előttük járó hatvanhárom csapatból ez alig harmincnak sikerült, és azoknak is csak a fele ért el a Gubóig. De eddig mind lekésték a találkozót.

Katie még mindig a felszerelését igazgatta. A résztvevők harci öltözékét, ami nemcsak védelmet nyújtott, hanem az erejüket is megnövelte, az Islington Dynamics tervezte és gyártatta le. Még a felkészítés alatt hallotta, hogy a cég két alig harmincéves tulajdonosa is megjárta a Kertet, és eljutott a Gubóig. Nem is értette, ezt Londonban miért nem verte nagydobra senki. De legalább volt valami, ami az otthonhoz kötötte Angie utolsó üzenete mellett, amit még a játszma kezdete előtt küldött. Hogy Anne állapota, hála a folytatódó kezeléseknak, javulni kezdett.

– Az enyém – felelte csöndben Nate. – Várható volt.

– Akkor milyen lehet a tiéd, újonc, ha Nate-é ilyen? – kérdezte vigyorogva Ben, aki egy új-zélandi rockzenekarban gitározott, és az új albumukhoz akart pénzt gyűjteni. Mint kiderült, pont annyi idős volt, mint Katie, és a kócos, szőke hajával, az arcán lévő két gödröcskével a lány nagyon jóképűnek találta, még cinikus, gunyoros viselkedése ellenére is. – Mert tuti nem az, amit behazudtál a kérdőívén. Eddig egyikünké sem az volt.